

Willa Jussilan ylle laskeutui hiljaisuus, niin syvä hiljaisuus että ei edes pienten tassujen rapina kuulunut lattia laminaatin päällä. Tätä hiljaisuutta ei osattu odottaa se tuli kuin nyrkinisku isäntäväen kasvoille pyytämättä lupaa tulemiselleen. Se vain tuli ovista ja ikkunoista! Se hiljaisuus vei mennessään jotain niin suurta ja rakasta että sitä toinen ei voi ymmärtää joka ei samaa ole koskaan kokenut. Ei tiennyt emännöyys mikä on tulema kun koirat meni tavanomaiselle myyräjähdille takapihalle. Niin sen piti mennä mutta kohtalo puuttui ankarin kourin tapahtumiin ja tästä alkoikin niin suuri seikkailu että emännöyden sydän ei hetkeen samaa kestä. Sitä raastettiin ja revittiin joka suuntaan, se ei saanut rauhaa vaan tapahtumiensa aikana meinasi tihkua tyhjäksi ja pumpaaminen vallan lakata. Nämä kaksi niin rakkaaksi tullutta koirulia Sara ja Heta päättivät ottaa pienet lenkit jonka matkaa mutkitti monet asiat ja ihmiset. Asioiden ja tarinan kulun ei taatusti ollut koirulienkaan mielestä ollut kirjoitettu meneväksi näin, mutta mistä nämä kaksi pikinokkaa tulevaa osasi ennustaa? Tunsivatko ne turkissaan että tätä ja tätä askelta ei tassuilla pidä ottaa sitä ei emännöyys tiedä, mutta tuskin halusivat kuitenkaan että tämä tuttu lenkki muuttaisi vallan muotoaan suuuuureksi seikkailuksi. Emännöyys kävi ovella kävi muuten pari kertaa uudestaakin, ei näkynyt ikkunassa...ei tulleet isännän jalkoihin temuamaan niin kuin yleensä pihahommien aikana on tapana. Nämä koirulit eivät montaa minuuttia kerenneet yksin olla kun huutoihin ei enään vastattu. Mihin joutui tämä reipas kaksikko, mikä on määränpää? Isännän ja emännän kasvoille alkoi painua syvä huoli tehden joka ajatuskerralla oman uurteen poskipieliin, näitä uureita päivän aikana tuli kuin sieninä sateella. Emännöyys autoon ja matkaan ei tassun jälkeäkään missään. Päivällä pihamaan ohitse ajeli henkilöauto joka herätti huolta isäntäväessä, mitä tämä hakee ja miksi toimii näin? Mielikuvitus saa vallan huolen keskellä. Ilta alkaa painumaan päälle, auringon säteet katoavat mutta rakkaita ei missään. Kilometri tolkulla emäntä ajaa ja saman tekee mies jalkaisin tuttuja omia polkuja pitkin joissa ei tuoreita tassun jälkiä ole ollenkaan. Nyt se huoli on jo niin suurta että sen tuntee ihan iholla kuinka syvä huoli ja mieliala laskee, pelko niin kovaa että syöminen emännöydellä jää siihen. Ei mene palastakaan alas ja iltavuoro alkaa painaa päälle, ei auta huoli laitettava reppuun mukaan ja mentävä suorittamaan oma velvollisuus johon itsensä emännöyys on aikoinaan kouluttautunut..kutsumuksesta. Se työvuoro on kuin sumua, itkun ja surun keskellä yrittää emäntä raasu hymyillä, huhuilla iloiset moikat asiakkailleen olla kuin mitään omaa murhetta ei olisikaan. Ajoittain kyynel virtaa vuolaasti emännöyden poskella autossa istuessaan siirtyessään seuraavaan kohteeseen. Puhelinlangat laulaa tiuhaan isännän puhelimeen johon vastaa huolesta painunut ääni.."ei rakkaani ei mitään ole sinulle uutta kerrottavaa. Varmasti minä sinulle lupaan sitten soittaa jos muutosta tulee!" Ei maistunut uni eikä syöminen tälle pariskunnalle. Illalla kun yrittää emäntäraasu nukkua niin sitä ei nukkumiseksi voi sanoa. Tunti vierähti jonkin tasoisessa horrostilassa painajaisia nähden. Ajeli yölläkin etsien jälkiä ja huutaen rakkaitaan. Ikävä oli niin kova että vääntää jo vatsasta. " En halua antaa rakkaitani kenellekkään!" Sunnuntaiaamu alkaa itkun sekaisena, hiljaisena. Vaikeni tuo reppana pariskunta eivät voi edes puhua toisilleen tapahtuneesta tai omista pienistä rakkaistaan. Emännöydellä suoraastaan stressi jo aamusta illalla olevasta työvuorosta ja miettii noinko on sen suorittajaksi kunniakkaasti? Puhelin pirisee ja langan toisessa päässä ihminen esittää olevansa Lahden löytöeläintoimiston työntekijä ja ilmoittaa löytyneestä koirasta! Puhelin lentää se lentää isännän käteen, emännältä menee aivan jalat alta. Itkulle ei voi enään jarruja antaa vaan kaikki tulee ulos! Kädet täristen mies kyselee ja saa tietoa myös neuvoakin ja juoksujalkaa astelee autolleen ja kohti Lahtea vajaan 200 kilometrin päähän hakemaan rakastaan kotiin. Nyt emäntä parka vasta yksin on, ajatukset juoksee niille ei saa mitään järkevää suuntaa, kädet tärisee huoli ja osittainen helpotuskin että toinen on sentään...elossa

missä on pentu nyt ei emäntä enään jaks. Sara oli noukittu kodin tuntumasta kyytiin ja kuljetettu tuntemattomien kyydissä melkein 200 kilometrin päähän kodistaan, tätä ei ymmärrä emäntä saati isäntä miksi näin kauaksi? Kannattaako edes ajokoiraa poimia kyytiin tähän aikaan vuodesta varsinkaan maaseudulta koska varmasti jokin jälki nämäkin on saanut liikkeelle...sitä tosin ei tiedä kuinka suuren pelastuksen koirulille tämä poiminen on tehnyt liekö ollutkin se viimeinen teko vai oliko sittenkin väärin erottaa pentu ja vanhempi koiruli toisistaan? On iltavuoron aika. Itku ei ole kaukana, alati se vääntää emännän alaleukaa alespäin ja silmät kostuvat ja kyöneleet vuolaasti virtaavat niitä ei voi estää. Onni on toisen koiran kotiutumisesta mutta miten emäntä voi mennä kotiin suuren syyttelyn kanssa että ei koskaan anna itselleen tätä anteeksi, ei koskaan! On hienoa kun on vapaaehtoisjärjestöjä, nämä ihmiset tekevät suurta työtä saamatta siitä mitään rahallista korvausta! He saavat sen palkan muuten, eläimen rakkautena ihmiseen. Jussilan pariskunta saa tuekseen näitä etsiväkoira ihmisiä heidän alati tulevat puhelinsoittonsa auttavat ja tukevat osittain jopa kannattelevat väsyneen ja riutuneenkin pariskunnan koettelemusta. Paistetaan makkaraa pitkin päivää grillissä jotta saataisiin maittava tuoksu ilmaan joka herättäisi pennun ruokahalun, vedettiin kävellen ja autolla (vetokoukussa) sukkahousuja joiden kärkiosaan oli kaadettu tonnikalaa tuota tuoksuvaa herkkua joka varmasti saa nälkäisen koirulin mäkunystyrille eloa, jaettiin kymmeniä ilmoituksia rakkaasta ...ei nämäkään ei auta. Mies kävelee apulaitteen kanssa takametsän lävitse kilometrejä laskematta. Matkalla kohtaa hirven, peuran ja ketun jälkiä hiiriä unohtamatta, mutta onneksi ei ilvestä jota pahasti on pelätty vieneen pienen taistelijamme Hetan. Nämä uudet ystävämme puhelimesta rauhoittelivat emäntäraasua, " rauhoitu se on tärkeää että et itse kanno ylläsi stressi hajua se karkoittaa pennun pian kauemmaksi, odota kolmanteen päivään niin varmasti alkaa tapahtumaan!" Näitä puheluita tulee alati ja nämä antavat aina uutta voimaa että kyllä tästä selvitään! Ilman näitä puheluita tuntee pariskunta olevansa yksin ja aivan hukassa ja niin myös olisi ollutkin! Tiistai aamuna noin kilometrin päästä tulee puhelu että maa on täynnä pienen koiran tassun jälkiä....jälkiä! EI VOI OLLA TOTTA! Meidän rakas on elossa! Ei siinä emäntä raasu muistanut edes hiuksiaan kammata saati että jotain lilaa luomiinsa vetää vaan kampeet päälle, koira mukaan ja nokka kohti tapaamiskohtaa jossa odotti tuttu ihminen joka on tunnetusti erittäin eläinrakas! Aivot ei leikka mitä pitäisi tehdä, mitä nyt mihinpäin mennään? Sovittiin jospa kuitenkin tehdään etsiväkoirien ohjeiden mukaisesti uusi jälki kotiin eli ei auta muuta kuin emännän ottaa koira mukaan ja laittaa kenkää toisen eteen. Juuri ennen kotipihaa tulee puhelu " se on tuossa minun edessä mutta ei anna ottaa kiinni!" Emännälle tulee vauhtia...ukkokulta toinen auto tulille nyt männään! Pikaisesti makkarapaketti mukaan ja kaikki kolme toisen auton kyytiin ja kohti näköpaikkaa. Tämän jälkeen vanhemmasta koirasta tulee suuri metsästys ja jälkikoira! Se selvästi haistaa kuka on ollut lähellä ääni muuttuu ja halu mennä on kova! Tule eukkopaha täällä se on..ei auta emännän muuta kuin melkein juosta koiran perässä pitkin metsiä. Hiki selkää valuen, otsa hiessä, silmälasit huurussa emäntä parka lompsii kuin isompikin saalistaja. Tassunjälkiä on kaikkailta voi rakas odota minua! Tämä paikka mihin ystävämme ilmoitti näköhavainnon tehneensä on sama jossa emäntä oli sunnuntaiaamuna käynyt ja vastassa oli pienessä tuiskeessa oleva ukkopaha yrittäen iskeä silmää surun murtamalle emännyydelle. Ei tiennyt ukkopaha minkä on vastaansa saanut sanatulva oli sunnuntaiaamuna melekonen joten päätti ukkopaha ottaa vain ilmoituksen karanneesta koirulista ja männä mökkiinsä häppeemään. Emäntä tästä ukonketaleesta jo kertoikin miehelleen että olipas sekin tapaus. Tämän samaisen otuken pihassa pieni rakas on ilmeisesti asustellut lie tuvan alla tai liiterin, mutta ilmeisesti lämpöä on riittänyt kun mökki oli niin hatara että melkein kynttilänvalon kajastus pihalle asti loisti. Kehtasi miespaha vielä tulla rappusilleen kukkoilemaan

"niin tuossahan se eilenillakin tepasteli edes takas!" Niin että sitä ei sit voinut ilmoittaa meille mitenkään mitä hä? Jos emännällä olisi enemmän ollut aikaa ja kiinnostusta tätä kummajaista kohtaan niin toinen olisi tuntenut varmaan kohta joko korvissan kovaa vihlontaa tai jotain muuta mitä ei tässä kehtaa julki tuodakkaan.. Kiukku oli käsin kosketeltavaa...kehtaakin kehua että kaverin kans mietittiin että mitähän se tuossa kápöstelee.. Kierreltyä ja kaarreltua tämä suuri etsiväjoukko hikisenä hetken miettii ja tulee tulokseen että petipaikka, tuttua hajua, ruokaa pennulle ja parin tunnin päästä uudet tärät ukkopahan tuvan nurkille. Sitä tunnetta kun tiedät toisen pienen rakkaan olevan lähistöllä ja käännät autosi nokan toiseen suuntaan, sitä ei voi selittää. Se on niin raastavaa □ Kotipihassa jalat menevät kummaltakin melkein alta...Heta rakas pihassa...itkua ja huutoa ei enään pidä mikään ei edes raavaan uroon joka on emäntä paha pitänyt turvallisesti pystyssä ja tukenut turvaten jaksamisen rauhallisella olemuksellaan. Heta kiersi ja kaarsi...ihan kauheaa katsoa miten peloissaan se oli. Se selvästi piti taloa omanaan mutta ketä nämä ovat jotka tulla löntystävät sen valtakunnan maille? Se oli niin laiha että itkun keskellä ei emäntä paha tätä voinut olla huomioimatta...vetää hiljaseen makkaran taskusta..tule rakas mamman luokse tule vain. Ei ei ei liiku tassu ei toinenkaan liikkuu mutta hiljakseen nousee kodinhoituhuoneen ovelle ja anovasti katsoo oven ikkunaan josko omaväki tulisi pelastamaan pienen. Hetki maaniteltiin ja houkuteltiin Sarakin alkoi jo olemaan malttamaton, itki ja vonkusi rakasta kaveriaan tulemaan luokseen! Kuin salama sen silmiin tuli uusi valo ja kirkkaus ja se muisti...sen selvästi näki se muisti oman väkensä ja tuli luokse! Se hotkaisi makkaran nielemättä..ei siinä emäntä paha kerenny pöötä sanoa kun se jo hävisi sen kitaan saati että toinen koira olisi edes vainulle kerennyt. Voi sitä itkua ja iloa kaikki pursusi samaan aikaan ulos, koirakaan ei meniannut väljäksi käyneen turkkinsa sisällä pysyä se ei tiennyt kumman syli olisi paras paikka se yritti rakkautensa jakaa kaikille kolmelle. Toinenkin koira vinkui ja ulisi ja se tiesi että kaikki on taas koolla....me ryhmä rämä monia ongelmia kokenut ja taistelun käynty joukkopaha joka rakastaa jokainen toistaan □ Seurasimme kaksikon yhdessäoloa ja selvästi pienemmän silmistä näki että oli loukkaantunut, syvästi loukkaantunut rakkaltee lajitoverilleen kun toinen oli pienen näin jättänyt. Eleistä ja liikkeistä saimme huomata että jotain paha oli pentu joutunut kohtaamaan, liekö yöllä joutunut hampaitaan näyttämään jollekin elikolle piilopaikkansa tuntumassa vai mitä lie, mutta lähelleen ei ensimmäisenä yönä toista sallinut tulevan. Ruokaa vahtii niin kovin että vanhempi melkein kumartaa pienen edessä "syö sinä olet niin laihakin!" Näitä on niin ilo seurata kuinka tarinan ja reissu naiheuttama trauma laskeutuu ja poistuu hiljakseen, kumpikin alkaa olemaan omia itseään ne kaksi hellyyttävää otusta joita emäntä paha ja miehenkõiriläs odotivat taas syliinsä saavansa. Tämän kaiken kokemuksen jälkeen kun nämä kaksi voisi kertoa mitä tapahtui, haluaako kuitenkin kukaan sitä kuulla? Emäntä haluisi mutta kestäkö sydän sillä selvästi nämä kaksi kumpikin on käynyt eräänlaisen taistelun elämästään näiden seikkailupäivien aikana, toinen aikaisemmin kotiutuneena ja toinen myöhemmin. Sen voin sanoa että nuoremasta on kasvanut suuri persoona ja urhoollinen soturi se ei ihan turhista selvästi narise ja taistelee elämästään viimeiseen asti!